

РЕШЕНИЕ

№ 3463

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12056** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от А. И. А. и Р. К. В., чрез адв. В. С. С., срещу Решение № 18 от 16.11.2020г., издадено от Директора на ТД на НАП ГДО, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител П. Ц., изразяващи се в изпълнение върху парични средства по запорирани банкови сметки на [фирма] в Ю. България АД.

С оспореното Решение е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител П. Ц., обективирани в Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение, издадено на основание чл.228 ал.1 от ДОПК с изх.№С200029-029-0037883/20.10.2020г. на банкови сметки на [фирма] в Ю. България АД, по които е наложен запор със Запорно съобщение изх.№С200029-003-0007657/21.02.2020г и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С200029-022-0010112/21.02.2020г.

Жалбоподателят твърди, че при извършена проверка на 26.10.2020г. по банковите сметки на дружеството в банка [фирма], с IBAN [банкова сметка] и IBAN [банкова сметка] е констатирал, че от посочените банкови сметки е преведа сума в размер на 10 402 812.48лева от левовата сметка и сума в размер на 228 333.11лв от сметката в евро на [фирма], по сметката за принудително събиране на публични вземания на ТД на НАП ГДО [населено място] в ТБ [фирма] с IBAN BG67CECB97903366981400, BIC:

С..

Твърди се че в изпълнение на допуснатото предварително изпълнение на АУПДВ№5/14.02.2020г., издаден от председателя на ДКХ, публичния изпълнител е наложил обезпечителни мерки, изразяващи се в запор върху банкови сметки и активи на дружеството, което не позволява на [фирма] да се разпорежда с активите си. Изразява се също и становището, че по този начин е постигната целта на допуснатото предварително изпълнение на акта. От друга страна жалбоподателят прави извода, че актовете за установяване на публични държавни вземания са основание за събиране на установените с тях вземания, само когато са влезли в сила. Оттам посочва, че доколкото АУПДВ №5/14.02.2020г. на председателя на ДКХ е обжалван, образувано е административно дело №2519/2020г. по описа на АССГ и не е влязъл в сила, то същия не представлява изпълнително основание по чл.165 от ДОПК.

На следващо място се посочва, че действието по принудителното събиране на суми, което е извършено от публичния изпълнител на 26.10.2020г. е без правно основание и поради липса на изпълнително основание поради факта, че актовете за установяване на публични държавни вземания не са сред изпълнителните основания изчерпателно изброени в чл.209 от ДОПК.

Жалбоподателят твърди, че публичния изпълнител е отказал да предостави протокол за извършени действия по чл.226 ал.2 от ДОПК при проведен телефонен разговор на 27.10.2020г. с главния счетоводител на дружеството, което го е мотивирало да подаде искане за отмяна на незаконосъобразните действия на публичния изпълнител, които не могат да бъдат квалифицирани като действия по принудително изпълнение и поради липса на компетентност на публичния изпълнител, съгласно чл.12 ал.4 от ДОПК.

В заключение жалбоподателят моли да бъде отменено атакуваното Решение, с което е потвърдено процесното Разпореждане на публичен изпълнител П. Ц. при ТД на НАП ГДО, и извършени действия свързани с извършване на преводи по сметка на ТД на НАП ГДО в ТБ Ц. АД, на сумата в размер на 10 402 812.48лвот левовата сметка на [фирма] – описана подробно по-горе и превод на 228 333.11лв от банковата сметка в евро на [фирма] – също описана подробно по-горе и двете в [фирма] и моли за връщане на цитираните по-горе суми по посочените сметки на жалбоподателя в [фирма], ведно с преводните разходи на банката и разходите за превалутиране на сумата от сметката на дружеството в евро.

Съдът намира за нужно да отбележи, че исканията в жалбата адресирана до АССГ от жалбоподателя по настоящото дело не се отличават от направените в жалбата адресирана до ТД на НАП ГДО.

Оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. Б., който в хода по същество прави искане за отмяна на обжалваното Решение и потвърденото с него Разпореждане на за изпълнение на запорно съобщение. Иска връщане на сумите по сметките на дружеството жалбоподател. Заявява, че претендира присъждането на разноски по делото.

Ответникът – директор на ТД на НАП ГДО, чрез процесуалния си представител юрк.Х., оспорва жалбата като неоснователна. В хода по същество твърди, че жалбата е неоснователна и е недоказана. Прави искане за определяне на срок за представяне на писмени бележки по делото. Претендира за присъждане на ю.к.възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в производството. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Фактическата обстановка е правилно и подробно описана в обжалваното Решение на Директора на ТД на НАП ГДО, поради което и съдът намира, че не следва да я преповтаря. В обстоятелствената част на същото подробно е описано хронологично цялото проведено административно производство във връзка с предприетите действия за обезпечаване и принудително изпълнение свързано с принудителното събиране на публични вземания. Подробно са описани по номера и дати всички издадени актове /АУПДВ №5 от 14.02.2020г. също/ и депозираните множество жалби на жалбоподателя срещу тях. Подробно е проследено образуването на изпълнително дело с №200848324/2020г. срещу „Е. О. за предварително изпълнение на публични държавни вземания, проследено е производството по изпълнението, както и е установено надлежно връчване на книжата. АО е посочил в своето Решение кога и как са били връчени запорните съобщения до четири различни банки, индивидуализирани със своите имена, посочени са и номерата на запорните съобщения.

В обжалваното Решение е описано, че П. № С200029-022-0010112/21.02.2020г. е потвърдено с Решение №02 от 16.03.2020г. издадено от Директора на ТД на НАП ГДО, което пък е било подложено и на съдебен контрол и е също потвърдено с Решение №3719 от 09.07.2020г. по адм.дело №3252 по описа на АССГ. В обстоятелствената част на Решението са описани подробно и останалите съдебни произнасяния по множество жалби адресирани до АССГ свързани все с налагането на ПАМ, искания за спиране на изпълнението, допускането на предварително изпълнение, жалби срещу временното отнемане на лиценза на дружеството.

Допуснатото предварително изпълнение с Решение №82 от 14.07.2020г. на ДКХ с което е наложена и ПАМ- окончателно отнемане на издаден лиценз за хазартни игри е било надлежно обжалвано от процесното дружество, като с Определение № 5913 от 07.08.2020г. по описа на АССГ по адм.дело 7614/2020г. на 24 състав е била отхвърлена жалбата. Това определение също е било обжалвано като с Определение №11321/27.08.2020г. постановено по адм.дело №9002/2020г. по описа на ВАС, същото е потвърдено.

Допуснатото предварително изпълнение с Решение №83 от 14.07.2020г. на ДКХ с което е наложена и ПАМ- окончателно отнемане на издаден лиценз за хазартни игри е било надлежно обжалвано от процесното дружество, като с Определение № 5943 от 07.08.2020г. по описа на АССГ по адм.дело 7613/2020г. на 22 състав е била отхвърлена жалбата. Това определение също е било обжалвано като с Определение №11323/27.08.2020г. постановено по адм.дело №9001/2020г. по описа на ВАС, същото е потвърдено.

В обжалваното Решение са подробно описани и други три П., свързани с наложена възбрана върху недвижим имот, търговско помещение в [населено място], с данъчна оценка на имота 75 070.40лева, наложен запор на 8бр. МПС собственост на дружеството, по придобивна стойност 269 740.60лева и запор на търговските марки на дружеството, регистрирани в Патентното ведомство.

При анализа на административната преписка по делото е било установено, че [фирма] се е възползвало от възможността да иска разрешение на неотложни плащания във връзка с дейността му на основание чл.229 ал.1 от ДОПК, като от

страна на публичните изпълнители на ТД на НАП ГДО са били издадени общо 10броя разпореждания за временно разрешение за неотложни плащания, описани по изх.номера, с които е определено частта на постъпилите или постъпващите суми по сметката на длъжника общо в размер до 11 092 238.14 лева да останат на негово разположение за неотложни плащания.

Решаващия орган е установил, че по административната преписка не е констатирано процесното дружество да разполага с други активи, годни да обезпечат установеното му задължение, за да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл.199 от ДОПК.

Правилно е преценено, че публичното задължение на дружеството по изпълнителното дело е в особено големи размери и чрез налагане на различните обезпечителни мерки се обезпечават вземания в крайно недостатъчен размер.

Правилно АО е отчел факта, че дружеството не е предоставило друго обезпечение което да послужи в производството пред публичния изпълнител.

Процесното разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх.№С200029-029-0037883/20.10.2020г. и наложен запор със Запорно съобщение изх.№ С200029-003-0007657/21.02.2020г. е издадено от публичния изпълнител на 20.10.2020г. Със същото разпореждане, на основание чл.228 ал.1 от ДОПК е било разпоредено незабавно след получаване на разпореждането [фирма] да прехвърли наличните към датата и часа на налагане на запора, както и последващо постъпващите по сметките на длъжника суми, в размер на 330 469 134.71 лева по сметка на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ [населено място].

В резултат на издаденото от публичния изпълнител разпореждане за изпълнение на основание чл.228 от ДОПК, връчено на същата дата на [фирма], банката е превела на 26.10.2020г. по сметката за принудително изпълнение на ТД на НАП, „ГДО“ в [фирма], сума в размер на 10 402 812.48лева от левовата сметка на [фирма] и сума в размер на 228 333.11лева от банкова сметка в евро на дружеството.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на 268, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на атакуваното решение включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваното Решение №18/16.11.2020г., е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, в кръга на определените му правомощия и в предвидените форма и съдържание. Предвид изчерпателно описаната фактическа обстановка и липсата на представени нови доказателства, съдът приема описаната в обжалваното Решение фактическа обстановка и не намира за нужно да я преповтаря.

Съдът както и АО приема, че обжалваните действия на публичния изпълнител са правилни и законосъобразни, същите са обективирани в разпореждане за изпълнение на запорно съобщение върху банкови сметки

Правилно е отбелязано в атакуваното решение, че в нормата на чл.162 ал.2 т.3 от ДОПК е предвидено, че държавните такси, установени по основание и размер със

закон, представляват публично държавно вземане. Безспорно такъв характер имат и таксите по чл.30 ал.3 от Закона за хазарта.

С АУПДВ №5/14.02.2020г. от Председателя на ДКХ са определени публични вземания общо в размер на 328 882 670.98лева, в това число главница 261 164 891.80лева и лихва 67 717 779.18лева към датата на издаване на акта за държавна такса и лихва за забава за „Залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“. Същия е издаден на основание чл.30 ал.3 предл.1и съгласно чл.92 ал.2 от ЗХ, във вр. с чл.166 ал.1 от ДОПК.

Безспорно е установено, че са определени по основание и размер публични държавни вземания с АУПДВ.

Правилно е отбелязано в атакуваното решение, че съгласно чл.165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго.

В случая в АУПДВ №5/14.02.2020г. е включено разпореждане за предварително изпълнение на акта за установяване на публично държавно вземане на основание чл.60 ал.1 от АПК. Тоест на основание на изрично предвидена законова разпоредба – чл.60 от АПК, по отношение на публичните вземания, установени с АУПДВ №5/14.02.2020г. е допуснато предварително изпълнение.

Както е описано и по-горе, от страна на жалбоподателя е постъпила жалба във връзка с разпореждането за предварително изпълнение на АУПДВ. По същата жалба е налице произнасяне от АССГ с Определение №1496/20.02.2020г. по дело 2034/2020г., с което е оставена жалбата без уважение и е потвърдено предварителното изпълнение. Определението издадено от АССГ е било обжалвано пред ВАС, който по адм.дело №3251/2020г. е оставил в сила Определение №1496/20.02.2020г. на АССГ. Т.е. разпореждането, с което е допуснато предварително изпълнение на АУПДВ №5/14.02.2020г. е влязло в законна сила, след изчерпване на възможностите за неговото обжалване.

В последствие [фирма] е претендирал спиране на допуснатото с влязло в законна сила разпореждане по чл.60 от АПК С окончателно определение №13400 от 28.10.2020г., ВАС потвърждава протоколното определение от 21.09.2020г., постановено по адм.дело №2519/2020г. по описа на АССГ, с което е отхвърлено искането на [фирма] за спиране на допуснатото с влязло в сила Разпореждане по чл.60 ал.1 от АПК за предварително изпълнение на АУПДВ №5/14.02.2020г., издаден от Председателя на ДКХ.

Съдът както и АО споделя разбирането, че въпреки, че предварителното изпълнение на един невлязъл в сила индивидуален административен акт има за последица значителна намеса в правната сфера на субектите, по отношение на които то е допуснато и винаги съдържа в себе си и потенциален риск за причини вреди на адресата, законодателят е регламентирал такава възможност в чл.60 от АПК, а по отношение законосъобразното и прилагане спрямо [фирма] и АУПДВ №5/14.02.2020г. е упражнен и съдебен контрол.

Предвид изложеното се налага и единствено възможния извод, че правилно и законосъобразно със своето Решение №18/16.11.2020г. Директора на ТД на НАП ГДО е потвърдил действията на публичния изпълнител и издаденото от него Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение на основание чл.228 ал.1 от ДОПК с изх.№ С200029-029-0037883/20.10.2020г. Същото е издадено при допуснато предварително

изпълнение на акта, което е потвърдено от съда, както и при прилагане на регламентираното в чл.165 от ДОПК изключение – събиране да се извършва само въз основа на влязъл в сила акт, освен ако не е предвидено друго.

АУПДВ е бил издаден на основание АПК, а в същия кодекс изпълнителните основания са регламентирани в чл.268. По смисъла на тази норма, изпълнителни основания са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове. Предвид изложеното и съдът намира за ирелевантно възражението, че процесния АУПДВ №5/14.02.2020г. издаден от Председателя на ДКХ не е влязъл в законна сила поради обжалване на същия.

Правната доктрина и съдебната практика са еднопосочни, че изпълнително основание може да бъде влязъл в сила административен акт или такъв който не е влязъл в сила, но по отношение на който е допуснато предварително изпълнение, което от своя страна може да бъде допуснато по силата на закона с акт на административния орган с правно основание чл.60 АПК или с определение на съда при предпоставките на чл.167 АПК.

В настоящото производство при извършена проверка относно законосъобразността на издаденото разпореждане за изпълнение не се установиха нарушения обуславящи неговата отмяна.

Правилно е отбелязано в атакуваното Решение, че законосъобразното провеждане на принудителното изпълнение е задължение на публичния изпълнител, който като орган на принудителното изпълнение осъществява всички действия по обезпечаване и принудително изпълнение на публични вземания установени с АУПДВ №5/14.02.2020г., издаден от Председателя на ДКХ, съгласно разпоредбата на чл.167 ал.1 от ДОПК, с цел защита интересите на държавата.

Правилно е отбелязано в процесното Решение, че на длъжника е било надлежно връчено съобщение за доброволно изпълнение №С200029-048-0034984/21.02.2020г., но това не се и оспорва по делото.

Съдът не намира на необходимо да обсъжда основанията за налагането на обезпечителни мерки с 4бр. П., описани по-горе. Такива безспорно са налице и не се спори в тази насока.

Правилно е посочено в атакуваното Решение, че съгласно нормата на чл.195 ал.1 ал.2 и ал.3 т.1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа издал АУПДВ.

Съгласно чл.202 ал.1 предл.1 от ДОПК, запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята за наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката.

Обжалваното Разпореждане е издадено на основание чл.228 от ДОПК, който е включен в раздел IV „Действия“ на глава XV „Принудително

изпълнение“ от ДОПК. Този акт гарантира осъществяването на фактическия състав на изпълнението върху вземания на длъжника от банки като един от способите за принудително изпълнение по смисъла на чл.215 ал.1 т.1 от ДОПК.

Всеки изпълнителен способ представлява съвкупност от изпълнителни действия, които се извършват в определена от закона последователност. Принудителното изпълнение върху вземания на длъжника от банки започва с налагането на запор и продължава с издаването на разпореждане за изпълнение на запорно съобщение. Целта на запора е запазване на актива и насочване на изпълнението към него, но същинското принудително действие по изпълнението е разпореждането по чл.228 от ДОПК.

Разпореждането за изпълнение на запорно съобщение с изх.№С200029-029-0037883/20.10.2020г. до [фирма] на органа по принудително изпълнение при ТД на НАП ГДО, в изпълнение на което банката е превела по сметката за принудително събиране та ТД на НАП“ГДО“ общо сума в размер на 10 631 145.59лева е издадено въз основа на потвърдено с влязъл в сила съдебен акт П. №С200029-022-0010112 от 21.02.2020г. В процесното Разпореждане изрично е визирано, че то е издадено на основание Постановление за налагане на обезпечителни мерки №С200029-022-0010112 от 21.02.2020г., със Запорно съобщение №С200029-003-0007657/21.02.2020г.

Така изложеното напълно съответства на правното основание в чл.228 ал.1 от ДОПК, който е озаглавен „Изпълнение върху вземания на длъжника от банки“.

[фирма] е изпълнила разпореждането, като на 26.10.2020г. е превела по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания на ТД на НАП“ГДО“ [населено място], находяща се в [фирма] двете процесни суми, съответно 10 402 812.48лева и 228 333.11лева.

Публичния изпълнител е изпратил Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение №С200029-029-0037883/20.10.2020г. с което е разпоредил на [фирма] прехвърлянето по сметка на НАП на сумите налични към датата и часа на налагане с горесцитираните актове запори, както и последващо постъпващите по сметка на [фирма] суми. П. и процесното Разпореждане за изпълнение на запорното съобщение не представляват два отделни и независими един от друг акта, а напротив, разпореждането за изпълнение на запорното съобщение представлява изпълнение на наложената с постановлението обезпечителна мярка.

Съдът намира, че атакуваното Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение е издадено въз основа на стабилни административни актове,

които са преминали и през възможния съдебен контрол и същите са обосновали издаването му.

В настоящия случай, дружеството длъжник е било уведомено със съобщение за доброволно изпълнение с изх.№С200029-048-0034984/21.02.2020г. да погаси доброволно задължението си, редовно връчено на 24.02.2020г., като същото не е предприело действия за погасяването му, както и не се е възползвало от възможността да предложи начин на изпълнение на основание чл.214 ал.1 от ДОПК, който да удовлетвори държавата. Предвид изложеното и публичният изпълнител не е имал право на избор и в условията на обвързана компетентност е предприел принудителни действия по реда на ДОПК.

Съдът както и АО споделя становището, че се явява неоснователно твърдението на жалбоподателя, че публичният изпълнител не е предоставил протокол по чл.226 ал.2 от ДОПК за извършените действия. Доказателства за тези твърдения не са представени, дори за твърденията за проведен телефонен разговор на представител на процесното дружество с публичният изпълнител, но доколкото в разпоредбата на чл.226 ал.1 от ДОПК е посочено, че публичният изпълнител издава постановления и разпореждания, а в ал.2 на същия текст е посочено, че за всяко предприето и извършено действие публичният изпълнител съставя протокол, следва да се отбележи, че към образуваното изпълнително дело се прилагат всички протоколи за предприето от органа на принудително изпълнение действия, както и издадените постановления и разпореждания. Предвид анализа на тази разпоредба следва извода, че обжалвания акт с наименование разпореждане за изпълнение на запорно съобщение по чл.228 от ДОПК, обективира действие по принудително събиране, с което публичният изпълнител е издал акт в рамките на своята компетентност, съдържащ всички изискуеми реквизити и по реда описан в закона.

Предвид изложеното и съдът намира, че следва да потвърди процесното Решение №18/16.11.2020г. издадено от Директора на ТД на НАП „ГДО“, с което е потвърдено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение на основание чл.228 ал.1 от ДОПК с изх.№С200029-029-0037883/20.10.2020г., издадено от главен публичен изпълнител П. Ц. при ТД на НАП ГДО.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че следва да присъди юристконсултско възнаграждение за ответника в размер определен в чл.8 ал.3 от Наредбата за определяне на минималните адвокатски възнаграждения. Така мотивиран и на основание чл.268 ДОПК Административен съд София-град, 74 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от А. И. А. и Р. К. В., чрез адв. В. С. С., срещу Решение № 18 от 16.11.2020г., издадено от Директора на ТД на НАП ГДО, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител П. Ц., изразяващи се в изпълнение върху парични средства по запорирани банкови сметки на [фирма] в Ю. България АД.

Съдът **ОСЪЖДА** [фирма],[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от А. И. А. и Р. К. В., да заплати на ТД на НАП ГДО, юристконсултско възнаграждение в размер на 500.00лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: